

SVENSK NUMISMATISK TIDSKRIFT

mars 2 • 2018

Datering och bestämning
av brakteater – fyra olika
metoder

Översikt över gotländska
mynt cirka 1361 – 1565
under dansk överhöghet

En bödels lön avtalad
i mars 1635

SHM – ny förkortning
för myndigheten
Statens historiska museer

Program för SNF:s årsmöte
i Åbo 12–13 maj 2018

30 kronor

Datering och bestämning av brakteater – fyra olika metoder

Av Roger Svensson

Tusentals olika typer av brakteater präglades under medeltiden i centrala, östra och norra Europa. Dessvärre är de flesta brakteater stumma – de saknar inskriptioner med ledtråd om myntherre och myntort. Detta försvårar bestämning och datering. I denna artikel redovisas fyra olika metoder som kan användas var för sig eller i kombination för att datera och bestämma brakteater:

- 1) inskriptioner
- 2) myntfynd
- 3) regionala myntfötter
- 4) sociala attribut på själva motivet

Text och bokstäver

Om brakteaten har text om myntherre, myntort och/eller titel, så är detta kanske det bästa sättet att bestämma den. Texten finns antingen på randen (omskrift) eller i fältet innanför randen (inskrift). Omskrifter börjar i allmänhet kl. 12 på myntet och bara undantagsvis kl. 6.

Text på brakteater är vanligast under perioden 1150–1200 då diametern är relativt stor. Inskriptionerna anger i regel myntherrens namn, ofta även hans titel. Myntorten anges ibland (*Bild 1*), men myntmästarens

namn är nästan aldrig utsatt. Om stadens skyddshelgon är avbildat som motiv är det i allmänhet dess namn som är utsatt. Exempel på detta är scs STEPHANVS för St. Stephan i Halberstadt, MAVRITIVS för St. Moritz i Magdeburg och MARTINVS för St. Martin i Erfurt. *Bild 2, 3.*

All text är på latin med få undantag. I princip är hela alfabetet från A till X representerade på medeltida brakteater, men J ersätts av I och U av V. Ofta inleds texten med ett kors. Titlar för myntherrar visas i *Tabell 1*. IMPERATOR står för kejsare. *Bild 4.* ARCHIEPISCOVVS för ärkebiskop, ABBAS för abbot och ABBATISSA för abbedissa. *Bild 5.* Men liksom för tvåsidiga medeltida mynt används ofta förkortningar. I, E och D står för kejsare, biskop respektive hertig, medan A kan ha flera olika betydelser. Det finns även brakteater med förvirrad text ("*Trugschrift*"), vilket skulle kunna vara ett tecken på att en del myntmästare inte var läskunniga. Men förvirrad text är även vanligt vid så kallade efterpräglingar, då en närliggande ort efterliknar en populär mynttyp i en annan huvudort.

I takt med att diametern minskar

och den konstnärliga stilen förenklas för brakteaterna från cirka år 1200 blir även texten mer sällsynt. Efter 1220–1230 har få brakteater text. Brakteaterna blir då stumma och kan bara bestämmas med hjälp av antingen skattfynd eller identifiering av myntfot i kombination med motiv.

Det finns dock alltid undantag. Magdeburg fortsätter med MAVRITIVS på sina Moritz-penningar till cirka 1260. På Erfurts brakteater står det MARTINVS långt in på 1300-talet men från slutet av 1200-talet endast i omskriften. På senmedeltida hohlpenningar från norra Tyskland, Braunschweig och Brandenburg eller andra områden finns nästan aldrig någon text. De har i stället slät ring eller strålring. Men på randen till hohlpenningarna i Thüringen brukar en förkortning av myntorten (4–6 bokstäver) ofta vara utsatt.

Myntfynd

Eftersom många brakteater saknar text, är de dokumenterade myntfynden av stor betydelse för identifiering och datering. Myntfynden visar även spridningen av en viss typ och indikerar hur många mynt som var i omlopp. Myntfynden kan bestå av skattfynd, hopade fynd eller lösfynd. Skattfynd innehåller minst tre mynt som avsiktligt hör samman, medan lösfynd består av enstaka mynt. Hopade fynd är mynt som hamnat i jorden vid olika tillfällen men inom en begränsad yta, till exempel i kyrkor, kloster eller borgar.

Hopade fynd i kyrkor och lösfynd talar ofta om vilka mynt som var i cirkulation i ett område. Att mynt tappades och föll ner i golvspringor i kyrkorna var nägonting som skedde

Tabell 1. Myntherrarnas titlar och deras förkortningar på brakteater.

Titel	Full text	Exempel på förkortningar
Kejsare	IMPERATOR/ROMAN	IMPER, IMP, I
Kung	REX	EX, R
Ärkebiskop	ARCHIEPISCOVVS	ARCHEPS, ARCHP, A
Biskop	EPISCOVVS	EPISCO, PISCO, EPCH, EPI, E
Abbot	ABBAS	ABB, A
Abbedissa	ABBATISSA	ABATISA, ABBA, A
Hertig	DVX	DV, D
Greve	COMES	COM, C
Markgreve/markis	MARCHIO	MARCI, MA, M
Lantgreve	PROVINCIALIS COMES	P COM
Sankt (helgon)	SANCTVS	SCS, S

1. Hersfeld.

2. Halberstadt.

3. Magdeburg.

4. Mühlhausen.

6. Sachsen.

9. Braunschweig.

5. Nordhausen.

7. Sachsen.

10. Braunschweig.

8. Sachsen.

11. Braunschweig.

12. Konstanz.

13. St. Gallen.

14. Ulm.

Under rubriken Illustrationer på s. 37 finns närmare beskrivningar av mynten på Plansch 1, bild 1–14.

kontinuerligt – oavsett om det var orostider eller inte.

Skattfynden kan också indikera var mynten har cirkulerat men är i detta avseende inte lika säkert som lös- och kyrkfynden. Det vi vet om skattfynden från brakteatperioden (1130–1300) är att brakteaterna sällan hittas långt från det område där de är giltiga betalningsmedel, eftersom de var regionalt begränsade (se SNT 2017:5). Skattfynden kan emellertid ge annan viktig information som lös- och kyrkfynden inte kan hjälpa oss med. Skattfynden talar om vilka mynt som cirkulerade tillsammans samt om de inbördes volymer av olika typer.

Uppgift om fyndplatsen för skatt- och lösfynd är alltså viktig om man på ett ungefär vill bestämma var en brakteattyp har präglats. Denna metod är speciellt tillförlitlig om varje valutaområde bara har en myntort. Det blir betydligt svårare att bestämma myntort baserat på myntfynden om ett valutaområde har flera myntorter, som till exempel Tyska Orden i Preussen och Sverige. De olika typerna representerar då olika emissioner, medan bitecknen skulle kunna stå för myntorterna.

Ett annat exempel är då myntorter med separata valutaområden tillhör samma myntfotssystem. Brakteaterna hittas då ofta i skattfynd inom hela myntfotsområdet. Om brakteater från två olika myntorter inom myntfotssystemet saknar text och heller inte har några motivmässiga kännetecken som särskiljer dem åt, blir det svårt att bestämma myntort baserat på skattfynden.

Skattfynden kan också tala om ifall mynten har samlats ihop under en längre eller kortare tidsperiod. Här

gäller det att identifiera det äldsta och yngsta myntet i fyndet. Det är sällan man hittar mynt som är äldre än 20–25 år sedan de präglats i medeltida skattfynd. Det är det yngsta myntet som indikerar tidpunkten för skattnedläggningen. Om det yngsta myntet är identifierat som ett mynt präglat av en myntherre under perioden 1202–1215, så är 1202 den tidigaste möjliga tidpunkten för nedläggningen, som benämns *Terminus post quem* (*Tpq*), och 1215 den sista möjliga tidpunkten för nedläggningen, *Terminus post ante* (*Tpa*).

Heinrich Buchenau (1905) kunde till exempel med hjälp av skattfyndet från Gotha med brakteater från tidsperioden 1160–1183 och fyndet från Seega med brakteater från perioden 1180–1215 bestämma och datera en lång rad av de brakteater som präglades i regionen Thüringen med omnejd fram till år 1215. Dessa båda fynd har många olika typer från flera myntorter i Thüringen men få exemplar av varje typ. Som en kontrast har andra skattfynd färre antal olika typer men i gengäld fler exemplar av varje typ.

Skattfynden kan ibland vara svåra att tolka på grund av att det saknas information om varför mynten hamnat där tillsammans. Det skulle kunna vara så att innehavaren har sorterat ut mynt med högre vikt eller silverhalt och som han därför inte ville använda till transaktioner. Men skattfyndet kan också representera innehavarens portmonnä av mynt som skulle användas för dagliga transaktioner.

I den numismatiska litteraturen finns det en tendens att upphittade skatter kommer från perioder då det varit orostider i området. Anledningen till detta är inte att man använde marken som ”bankfack” enbart un-

der orostider – det gjorde man förmodligen alltid på medeltiden. Det är snarare så att något hände med innehavaren och att skatten inte blev uppgrävd igen under orostider.

Ett av de svåraste problemen inom brakteatforskningen är att kunna bestämma den inbördes kronologin av olika brakteattyper för en specifik myntherre. För brakteater kan man inte använda metoden att undersöka olika stampkopplingar för att bestämma kronologin, eftersom bara en stamp användes.

Det finns flera exempel på myntherrar som låtit prägla ansenliga mängder olika typer och där det finns inskriptioner, men där man inte kunnat bestämma kronologin på dem. Exempel är ärkebiskop Wichmann von Seeburg (1152–1192) i Magdeburg, som hade två emissioner per år, hertig Henrik Lejonet (1142–1195) i Braunschweig och Lüneburg och markgreve Otto den Rike (1156–1190) i Sachsen-Meissen. Bild 6–8.

Om en skatt innehåller flera olika brakteater av en viss myntherre, så kan mängden av varje typ vara en bra riktlinje för den inbördes kronologin. Många exemplar av en viss typ indikerar att den nyligen har präglats före skattnedläggningen, medan få exemplar skulle vara ett tecken på att typen är av äldre datum. För att en kronologisk ordning av typerna ska vara möjlig krävs ofta flera skattfynd som kan dateras. Om det finns flera fynd som kan identifieras till en viss myntherre, kan man förvänta sig att typer som förekommer i många fynd är relativt äldre och typer som finns i få fynd är yngre. Andra hjälpmedel för att bestämma kronologin är förändringar i stil, vikt eller diameter.

Tabell 2. Attribut för olika myntutgivare av brakteater.

Social klass	Huvudbonad / kläder	Attribut
Kyrklig	Mitra, kappa (biskop eller abbot) Slöja (abbedissa) Gloria (helgon)	Kräkla, korsstav, dubbelkors, bok, välsignande hand, palmblad Kyrkliga (se ovan) eller världsliga (se adel nedan) attribut beroende på om helgonet är världslig eller kyrklig person
Kejsare/kung	Krönt huvud	Riksapple, liljestav, spira, svärd
Adel	Hjälm eller barhuvad, rustning	Svärd, sköld, fana, liljestav

PLANSCH 2

15. Augsburg.

16. Donauwörth.

17. Schongau.

21. Erfurt.

18. Basel.

19. Solothurn.

20. Colmar.

22. Bremen.

23. Hildesheim.

25. Gelnhausen.

26. Goslar.

24. Altenburg.

27. Ravensburg.

28. Lüneburg.

29. Hettstedt.

30. Stendal.

31. Wittenberg.

Under rubriken Illustrationer på s. 37–38 finns närmare beskrivningar av mynten på Plansch 2, bild 15–31.

Regionala myntfötter

Ett tredje alternativt sätt att identifiera okända brakteater är att utnyttja det faktum att brakteater präglade i samma region nästan alltid följer samma myntfot eller fabrik. Myntfoten definieras här i form av gemensam diameter, vikt, relief, silverhalt och form på plantsen.

Brakteater präglade efter samma myntfot ger ett bestämt helhetsintryck. Även om brakteater började präglas på 1120-talet i Thüringen och Sachsen, så är det först på 1140- och 1150-talen som myntfotssystemen för brakteater började ta form. Myntfoten i en region förändrades sedan över tiden. Mestadels sker detta genom: 1) sjunkande vikt; 2) mindre diameter; 3) högre relief; och 4) enklare och grövre motiv. Bild 9–11.

För att kunna bestämma och datera brakteater med denna metod krävs erfarenhet. Ett vant öga kan ganska snabbt avgöra till vilken region och tidsperiod en till synes okänd och anonym brakteat hör. Om man sedan studerar detaljer såsom den avbildade

personens huvudbonad, saker som hålls i händerna eller andra symboler på motiven kan man avgöra vilken typ av myntherre (kejsare, kyrklig, adelsman) det rör sig om. Ofta går det även att bestämma myntort baserat på motiven.

De regionala myntfotssystemen i Tyskland visas på *Karta 1*. Här kan några exempel på myntfötter i södra Tyskland nämnas. Brakteaterna från myntfoten i Bodensee i sydvästra Tyskland har karaktäristiska kulor eller fyrkanter på randen. Bild 12–14. Brakteaterna i Ostschwaben i sydöstra Tyskland har å andra sidan bågar på randen och en högre relief. Bild 15–17. I sydvästra Tyskland och norra Schweiz präglades brakteater på fyrplants. Bild 18–20.

En mer detaljerad bild av brakteater från olika myntfötter finns avbildade på planschererna i slutet av monografien om brakteater skriven av Svensson (2012). Planschererna är där indelade efter region och myntfotssystem.

Typiska attribut för olika sociala klasser

Motiven på brakteaterna liknar dem som finns på tvåsidiga tyska penningar, till exempel myntherrar, helgon, djur och byggnader. Den stora plantsen möjliggjorde dock att brakteaterna blev konstnärligt utformade i en grad som tvåsidiga mynt aldrig tidigare blivit. Men framför allt framtvängdes typändringarna av alla emissioner – ibland så ofta som varje halvår eller år.

Nedan och i *Tabell 2* redogörs för de olika motiv och attribut som olika myntherrar (kyrkan, kejsare och adeln) brukade ha på sina brakteater. Huvudmotivet behålls i allmänhet för en specifik myntort under hela brakteatperioden (1140–1290), men det blir förenklat i stil.

När en myntherre är motiv på brakteaten är det inte meningen att porträttet ska efterlikna de personliga egenskaperna hos myntherren, utan snarare att attributen ska visa hans titel eller status i samhället. Kyrkliga överhuvuden är de som är bäst på att markera vilken social status de har med symboler.

Biskopar och abbotar har ofta sig själva (med mitra), skyddshelgon eller kyrkliga symboler (kräklor, korsstavar, patriarkalkors) som motiv. Även abbedissor avbildar sig själva och bär då ofta slöja. Biskopar gjorde ofta varianter på samma tema med stadens skyddshelgon, exempelvis Magdeburg, Erfurt och Halberstadt. Skyddshelgonet kan antingen vara en kyrklig eller världslig person och har då kyrkliga respektive världsliga attribut i händerna. Bild 21, 3.

De flesta biskopar (Verden, Hildesheim, Naumburg, Aschaffenburg, Heiligenstadt, Augsburg, Konstanz, Basel), abbotar (Helmstedt, Hersfeld, Fulda, Kempten) och abbedissor (Quedlinburg, Zürich) präglade dock brakteater med motiv av sig själva. Bild 22, 23. Biskoparna och abbotarna bär alltid mitra (konformad eller dubbeluddig) och vid helfigur ofta kappa. De håller ofta en kräkla i ena handen och en (dubbel)korsstav, liljestav eller bok i den andra. Vål-

Karta 1. Olika myntfötter för brakteater 1140–1270.

signande händer förekommer också. Biskoparna är ofta flankerade av torn eller någon annan dekoration. Om det finns en båge på mynten så är de kyrkliga myntherrarna ofta placerade under denna. Halberstadt, Magdeburg, Erfurt och Bremen är undantag som präglat brakteater med både helgon- och biskopsmotiv. Det förekom även att kyrkliga myntorter använde någon symbol, som borgbyggnad (Magdeburg), stort kors (Pegau) eller Guds lamm (St Gallen).

Gemensamt för alla kejsrerliga (och kungliga) brakteater är att kejsaren alltid bär krona om han själv är avbildad. *Bild 24*. Ibland rider han på häst eller är tillsammans med sin hustru. *Bild 4, 25*. Attributen är svärd, liljestav, spira eller riksäpple eller andra maktsymboler i händerna. Även när en kejsrerlig myntort pantsatts kunde man fortsätta att ha kejsaren och hans symboler som motiv. Andra kejsrerliga myntorter symboliseras av apostlarna Simon och Judas (Goslar), en grip eller ett lejon (Überlingen), en lind (Lindau) eller en borg (Ravensburg). *Bild 26, 27*.

Om motivet är ett djur så bär det ofta en krona på huvudet. Då Otto IV (1195–1218) i egenskap av kejsare lät prägla mynt i Lüneburg är alltid lejonet krönt. *Bild 28*. Om han gjorde det som hertig av Sachsen är däremot lejonet okrönt. Trots att det fanns flera kejsrerliga myntorter så fanns det inte enhetliga kejsrerliga mynt. De kejsrerliga brakteaterna hade varken samma vikt, diameter, silverhalt eller myntfot. I stället anpassades de helt till den regionala myntfoten.

Myntorter med adelsmän (hertigar, grevar, fogdar, markiser) har ibland sina egna symboler. I Braunschweig och Lüneburg, som kanske är de mest kända myntorterna, präglade de welfiska hertigarna brakteater med ett lejon. Arnstein hade en örn som symbol, Falkenstein en falk och Hamburg en stadspört med mur. *Bild 29*. Mestadels visar dock adelsmännen bilder av sig själva stående i rustning – antingen med hjälm eller barhuvade. Adelsmännen håller oftast ett svärd – uppåtriktat eller över skuld-

ran – i höger hand och en fana, sköld eller liljestav i vänster hand. *Bild 30, 31*. Fanan är en symbol för att adelsmannen har förlänats en rättighet av kejsaren/kungen. Men ibland sitter adelsmännen till häst – framförallt i Hessen och Thüringen.

När städerna fick egen mynträtt under 1300- och 1400-talen fortsatte man i allmänhet att prägla samma motiv som tidigare men förenklat. Det handlar då ofta om hohlpenningar, kompakta brakteater med liten diameter och hög relief som är växelmynt till en högre valör (*witten* eller *groschen*). Kända exempel är Lübeck som symboliseras av ett krönt huvud, Hamburg av en stadspört, Braunschweig och Lüneburg av ett lejon, Mecklenburg av ett tjurhuvud, Stralsund av en stråle eller flagga samt Brandenburg och Nordhausen av en örn.

Förutom de fyra ovannämnda metoderna kan man även göra silverhaltsanalys, men denna metod är sällan tillgänglig och utelämnas därför här.

En mer detaljerad bild över myntföter i Tyskland finns i kapitel 8 och på planschererna i boken *Renovatio Monetæ: Brakteater och myntningspolitik i högmedeltidens Europa* publicerad av författaren och utgiven av SNF. Fortsättning följer, där ovanstående metoder används för att datera och bestämma svenska anonyma brakteater.

Artikeln är finansierad med forskningsmedel från Sven Svenssons Stiftelse för Numismatik och Stiftelsen Olle Engkvist Byggmästare.

Illustrationer

PLANSCH 1

Bild 1. Hersfeld (Norra Hessen). Abbot Johann I (1200–1214), IOHANNES HERSFEL. Ø 39 mm.

Bild 2–3. 2. Halberstadt (Harz). Biskop Gero von Schermke (1160–1177), S-STEPHANVS PROTOMART. Ø 25 mm. 3. Magdeburg. Ärkebiskop Wichmann von Seeburg (1152–1192), SC-S MAVRICIVS DVX. Ø 25 mm.

Bild 4–5. 4. Mühlhausen (Thüringen). Kejsar Heinrich VI (1190–1197), HENRIC-VS-IM-PERATOR. Ø 44 mm. 5. Nordhausen (Thüringen). Abbedissa Berta (1160–1180), SCS-SEV-SACHIVS BERTAABBATISSADENOE. Ø 40 mm.

Bild 6–8. Tre brakteater präglade i Sachsen-Meissen av markgreve Otto den Rike (1156–1190). Ø 25, 24, 24 mm.

Bild 9–11. Diametern minskar, reliefen höjs och motivet förenklas över tiden. Tre brakteater från Braunschweig (Södra Niedersachsen), 1100-, 1200- och 1300-talen.

Bild 12–14. Kulor på randen. Tre brakteater präglade i Bodenseeområdet i sydvästra Tyskland cirka 1250–1270: Konstanz (biskopar), St Gallen (abbotar) och Ulm (kejsare). Ø 19, 20 och 19 mm.

PLANSCH 2

Bild 15–17. Bågar på randen. Tre brakteater präglade i Ostschwaben i sydöstra Tyskland cirka 1230–1290: Augsburg (biskopar), Donauwörth (kejsare) och Schongau (hertigar). Ø 21, 21 och 20 mm.

Bild 18–20. Fyrplants. Tre brakteater präglade i norra Schweiz och Breisgau på 1300-talet. Basel (biskopar), Solothurn (stadsprägling) och Colmar (stadsprägling). Ø 15, 14 och 16 mm från kant till kant, ej diagonal.

Bild 21. Erfurt (Thüringen). Heinrich I von Harburg, ärkebiskop av Mainz (1142–1153). St Martin ovanför bågen med kräkla och korsstav. Ø 40 mm.

Bild 22–23. 22. Bremen (Norra Niedersachsen). Ärkebiskop Gerhard von der Lippe (1219–1258). Ø 21 mm. 23. Hildesheim (Södra Niedersachsen). Biskop Konrad II eller efterföljare (1240–1260). Ø 27 mm.

SHM – ny förkortning för myndigheten Statens historiska museer

Bild 24–25. 24. Altenburg (Thüringen). Kejsar Friedrich I Barbarossa (1152–1190). Ø 36 mm. 25. Gelnhausen (Södra Hessen). Kejsar Friedrich I Barbarossa (1152–1190). Ø 25 mm.

Bild 26–28. 26. Goslar (Södra Niedersachsen), anonym kejsare (1260–1280). Ø 25 mm. 27. Ravensburg (Bodensee). Kung Rudolph von Habsburg (1273–1291). Ø 20 mm. 28. Lüneburg (Norra Niedersachsen). Kejsar Otto IV (1209–1218). Ø 21 mm.

Bild 29. Hettstedt (Harz). Walther II, herre av Arnstein (1135–1176). Ø 29 mm.

Bild 30–31. 30. Stendal (Brandenburg). Markgreve Otto II (1184–1205). Ø 21 mm. 31. Wittenberg (Anhalt). Hertig Bernhard von Sachsen (1180–1212). Ø 25 mm.

FOTO: MAGNUS WIJK: 1–3, 5–10, 20–26, 28–31.
KENNETH JONSSON: 4, 11–19, 27.

Referenslitteratur

Buchenau, H.: *Der Brakteatenfund von Seega*. Marburg 1905.

Buchenau, H. & Pick, B.: *Der Brakteatenfund von Gotha*. München 1928.

Jonsson, K.: Hur länge cirkulerade mynten under olika tidsperioder? *Myntstudier* 2005:4 s. 14–20.

Kluge, B.: *Numismatik des Mittelalters: Handbuch und Thesaurus Nummorum Medii Aevi*. Berlin och Vienna 2007.

Svensson, R.: *Renovatio Monetae: Brakteater och myntningspolitik i högmedeltidens Europa*. Stockholm 2012.

—: Brakteater som tidsbegränsade mynt. *Svensk Numismatisk Tidskrift* 2017:5 s. 104–107.

Från den 1 januari 2018 ingår sex museer i myndigheten Statens historiska museer (förkortat SHM):

Nyttillkomna är Livrustkammaren och Skoklosters slott samt Stiftelsen Hallwylska museet. Liksom tidigare ingår Historiska museet, Kungl. Myntkabinettet och Tumba Bruksmuseum i myndigheten (förr förkortad SHMM).

Härmed har en av Sveriges största museimyndigheter bildats med drygt trehundra medarbetare. Överintendent är som tidigare Maria Jansén. Chef för Kungl. Myntkabinettet och Tumba bruksmuseum är Eva Ramberg, som också ingår i myndighetens ledningsgrupp.

Myndigheten bedriver dessutom arkeologisk uppdragsverksamhet under namnet Arkeologerna.

SHM är indelad i fyra myndighetsövergripande administrativa avdelningar: Ledningsstöd, Verksamhetsstöd, Kommunikation och digitalisering, Samlingar och forskning.

Kungl. Myntkabinettet

Det är i avdelningen Samlingar och forskning som vi nu hittar Kungl. Myntkabinettets numismatiska expertis. Under avdelningen, för vilken Kent Andersson är chef, sorterar tre enheter: Enheten för den Arkeologiska samlingen, Enheten för forskning och utveckling, Enheten för den kulturhistoriska samlingen.

Under den sistnämnda enheten återfinns numera tre numismatiker, i.e arkivarierna Ulrika Bornestaf och Cecilia von Heijne på Kungl. Myntkabinettet samt Richard Kjellgren på Tumba Bruksmuseum.

Samlingsområdet för Kungl. Myntkabinettet, Sveriges ekonomiska museum, omfattar även fortsättningsvis mynt och andra betalningsmedel samt medaljer och andra föremål med numismatisk eller finanshistorisk anknytning.

SHM:s uppgifter

Myndigheten (SHM) skall särskilt:

1. vårda, förteckna, vetenskapligt bearbeta och genom nyförvärv berika de samlingar som har anförtrotts myndigheten,
2. förvalta och vårda de fornfynd som Riksantikvarieämbetet beslutar att tillföra myndigheten,
3. hålla ett urval av samlingarna tillgängligt för allmänheten samt bedriva utställningsverksamhet och annan pedagogisk verksamhet,
4. stödja regionala och lokala museer inom sitt verksamhetsområde,
5. verka för ökad kunskap grundad på forskning och samverkan med andra, exempelvis universitet och högskolor, och förmedla kunskap inom sitt verksamhetsområde, och
6. bedriva internationellt och interkulturellt utbyte och samarbete.

Myndighetens personals epostadresser är hädanefter (namn)@shm.se. På shm.se finns mer information om organisationen. Kungl. Myntkabinettet flyttar successivt verksamheten till samma byggnad som Historiska museet på Narvavägen. Se myntkabinettet.se om flyttplanerna. Den numismatiska boksamlingen är ännu kvar på Slottsbacken.

MGL

Vitterhetsakademiens
numismatiska boksamling
finns på
Kungl. Myntkabinettet

På nätet hittar du VITALIS,
Vitterhetsakademiens biblioteks
huvudkatalog:
vitalis.raa.se

Mer info får du från
bibliotekarien på KMK:
carina.bergman@raa.se